

v. i. defensionē
& patronum,
quomodo vius
est Cic. in orat.
pro Arch. poe-
ta.

a. libr. 16. Ann.
donec prin-
ceps immobilis
se precibus, &
inuidiæ iuxta
ostendit.

Iunius quidam tentatus ut ^a infernas umbras carminibus eliceret, ^b ad Fulcinium Trionem indicium detulit. Celebre inter accusatores Trionis ingenium erat, ^c auidumque famæ malæ. Statim corripit reum, adit consules, senatus cognitionem poscit, & vocantur patres, addito, consul-tandum super re magna & atroci. Libo interim, veste mutata, cum pri-moribus fœminis, circumire domos, orare ad fines, ^d vocem aduersum pe-ricula poscere. ^e abnuentibus cunctis cum diuersa prætenderent, eadem formidine, die senatus metu & ægritudine fessus, siue, ut tradidere quidam, simulato morbo, lectica delatus ad fores curiæ, innisusque fratri, & ma-nus ac supplices voces ad Tyberium tendens, ^f immoto eius vultu ex-cipitur. Mox libellos & autores recitat Cæsar, ita ^g moderans, ne lenire, nèue asperare crimina videretur. Acceperant præter Trionem & Carum accusatores Fonteius Agrippa, & C. Liuius, ^h certabantque cuius per-orandi in reum daretur, donec Liuius, quia nec ipsi inter se concederent, & Libo sine patrono introisset, singillatim se crimina obiecturum pro-fessus, prorulit libellos vecordes adeo, ut consultauerit Libo, an habitu-rus foret opes, quis viam Appiam Brundisium vsque pecunia operiret. Inerant & alia huiuscemodi ⁱ stolidi, vana, si mollius acciperes, miseranda. Vni tamen libello, manu Libonis, nominibus Cæsarum aut senatorum, additas atroces, vel occultas notas accusator arguebat. Negante reo, ad-gnoscentes seruos ^k per tormenta interrogari placuit. Et quia veteres se-natusconsulto, ^l quæstio in caput domini prohibebatur, callidus & no-ui iuris repertor Tyberius, ^m mancipari singulos actori publico iubet:

OBSERVATIONES.

a Infernas umbras carminibus elicere, est crimen atrox, ac legibus, & pœna coercendum.

b Qui rogatus est ut aliquod scelus patraret, duabus de causis eius rei iudicia ad magistratus deferre debet: nam cum, qui se tam præuæ mentis existimauit, ut selesse aliquid faceret, uel scitur: & si quæ aliâ fortè res ad magistratum perueniret, eius quoque criminis reus & ipse uideri posset, si non illico totius indicium ad eum, cui id iurisdictionis est, detulit.

c Quædam reperiuntur ingenia acria simul, & auida quidem famæ, sed male.

d Cui atrocia crimina, præsertim maiestatis, obiciuntur, huic nemo, ne ad fines quidem ipsi adesse audent, ne & ipsi eodem crimine contacti videantur.

e Crimine, quod alicui obicitur, nondum probato, ita princeps, quiue pro principe est, de eo loqui, eaque moderatione uti debet, ne quicquam lenire aut asperare videatur. hoc imprimis in omnibus iudicijs obseruandum est.

f Cum in peroratione, seu epilogo grande totius causæ momentum sit, persæpe contendebant oratores, cum iam hoc ius perorandi daretur: nempe, qui perorauerat, hic pene unus aut reum subleuasse, aut totam accusationem peregrisse dicebatur.

g Vecordia, stoliditas, uanitas miseratione potius est digna, quam pœna & supplicio vindicanda.

h Heu miseram seruorum conditionem, qui negante qua obiciuntur, domino, per tormenta, in-terrogantur.

i Planè iniquum uidetur, quæstionem de seruis haberi in caput domini.

k Ecqua tandem lex est, cui a validiore, callida iuris interpretatione non fiat fraus?